

Victoria Aveyard

ΚΟΚΚΙΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Μετάφραση Βασιλική Κοκκίνου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΚΚΙΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Συγγραφέας: Victoria Aveyard

Μετάφραση: Βασιλική Κοκκίνου

Επιμέλεια-Διόρθωση: Χρύσα Φραγκιαδάκη

Copyright © 2015 by Victoria Aveyard

© 2015, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-331-2

ΕΝΑ

Μισώ την Πρώτη Παρασκευή. Το χωριό πλημμυρίζει από κόσμο και, μες στη λάβρα του κατακαλόκαιρου, αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θέλει κανείς. Εδώ που κάθομαι, στη σκιά, δεν είναι άσχημα, αλλά η μπόχα από τα ιδρωμένα, κατάκοπα από την πρωινή δουλειά κορμιά, μπορεί να κάνει το γάλα να πήξει. Ο αέρας σπιθοβολά από τη ζέστη και την υγρασία· ακόμα κι οι νερόλακκοι από τη χθεσινή καταγιγίδα ζεματάνε, σχηματίζοντας μια δίνη με τα χρώματα του ουράνιου τόξου από τις κηλίδες του πετρελαίου και του γράσου.

Η αγορά αδειάζει. Όλοι κλείνουν τους πάγκους τους λόγω της ημέρας. Οι έμποροι είναι αφηρημένοι, απρόσεκτοι και εύκολα μπορώ να πάρω ό,τι θέλω από τηνπραμάτεια τους. Όταν τελειώνω, οι τσέπες μου είναι φίσκα από καλούδια, ενώ έχω βουτήξει κι ένα μήλο για τον δρόμο. Καθόλου άσχημα για δουλειά λίγων λεπτών. Καθώς το πλήθος κινείται, αφήνομαι να παρασυρθώ από το ανθρώπινο ρεύμα. Τα χέρια μου δεν παύουν να δουλεύουν, πάντα με σβελτάδα και ταχύτητα. Μερικά χαρτονομίσματα από την τσέπη ενός άντρα, ένα βραχιόλι από τον καρπό μιας γυναίκας – τίποτε το σπουδαίο. Οι χωρικοί έχουν τον νου τους στον δρόμο και έτσι δεν παρατηρούν μια πορτοφολού ανάμεσά τους.

Τα ψηλά, στηριγμένα σε ξυλόβαθρα σπίτια, από τα οποία έχει πάρει την ονομασία του το χωριό (Ξυλόβαθρα, όνομα και πράμα) υψώνονται γύρω μας, τριάμισι μέτρα από το λασπώδες έδαφος. Την άνοιξη η χαμηλότερη όχθη είναι κάτω από το νερό, αλλά τώρα έχουμε Αύγουστο μήνα, κι η ξηρασία και ο αρρωστημένος ήλιος απειλούν το χωριό μας. Όλοι σχεδόν περιμένουν με ανυπομονησία την Πρώτη Παρασκευή, που η δουλειά και το σχολείο τελειώνουν νωρίς. Όχι όμως εγώ. Όχι. Θα προτιμούσα να ήμουν στο σχολείο και να μη μαθαίνω τίποτα σε μια τάξη γεμάτη παιδιά.

Όχι ότι θα είμαι για πολύ ακόμα εκεί. Η ημέρα που θα κλείσω τα δεκαοχτώ πλησιάζει και μαζί μ' αυτήν, η στράτευση. Δεν είμαι μαθητεύομενη, δεν έχω δουλειά, έτσι θα με στείλουν στον πόλεμο, όπως όλους τους *άεργους*. Δεν είναι παράξενο, λοιπόν, που δεν έχει μείνει δουλειά για δουλειά, αφού κάθε άντρας, γυναίκα και παιδί προσπαθεί να μείνει μακριά από τον στρατό.

Τα αδέρφια μου πήγαν στον πόλεμο μόλις έκλεισαν τα δεκαοχτώ. Και οι τρεις στάλθηκαν να πολεμήσουν τους Λιμνιάτες. Μόνο ο Σέιντ ξέρει λίγα κολλυβογράμματα και μου γράφει μερικές λέξεις όποτε μπορεί. Από τα άλλα αδέρφια μου, τον Μπρι και τον Τράμι, έχω να μάθω νέα πάνω από έναν χρόνο. Όμως καθόλου νέα σημαίνει καλά νέα. Πολλές οικογένειες κάνουν χρόνια να πληροφορηθούν κάτι για τα παιδιά τους, μέχρι να βρουν τους γιους και τις θυγατέρες τους να περιμένουν στο κατώφλι της εξώπορτας με άδεια από τον στρατό ή αποστρατευμένους και πανευτυχείς γι' αυτό. Αλλά συνήθως παίρνεις ένα γράμμα από βαρύ χαρτί, σφραγισμένο με το στέμμα του βασιλιά, κι από κάτω σύντομες ευχαριστίες που το παιδί σου θυσίασε τη ζωή του για την πατρίδα. Ίσως πάρεις και μερικά κουμπιά από τη σκισμένη, φθαρμένη στολή του.

Ήμουν δεκατριών ετών όταν έφυγε ο Μπρι. Με φίλησε στο μά-

γουλο και μου έδωσε μόνο ένα ζευγάρι σκουλαρίκια να τα μοιρα-
στούμε με την αδελφή μου, την Γκίζα. Ήταν κρεμαστές γυάλινες
χάντρες στο αχνορόδινο χρώμα του ηλιοβασιλέματος. Τρυπήσαμε
τ' αυτιά μας το ίδιο βράδυ. Ο Τράμι και ο Σείντ κράτησαν επίσης
την παράδοση, όταν έφυγαν. Τώρα η Γκίζα κι εγώ έχουμε από
τρεις μικρές πέτρες κρεμασμένες στ' αυτιά μας για να μας θυμί-
ζουν τα αδέλφια μας που πολεμούν σε κάποιο μέρος. Δεν πίστευα
ότι θα έφευγαν πραγματικά, ώσπου εμφανίστηκε ο λεγεωνάριος
με τη γυαλισμένη αρματωσιά του και τους πήρε τον ένα μετά τον
άλλο. Φέτος το φθινόπωρο θα έρθουν για μένα. Έχω αρχίσει ήδη
να κάνω οικονομίες –και να κλέβω– για ν' αγοράσω στην Γκίζα
μερικά σκουλαρίκια όταν φύγω.

Μην το σκέφτεσαι. Αυτό λέει πάντα η μαμά για τον στρατό, για
τους αδελφούς μου, για όλα. *Σπουδαία συμβουλή, μαμά.*

Κάτω στον δρόμο, στη διασταύρωση των Οδών Μύλου και Πε-
ζοπόρου, το πλήθος πυκνώνει, καθώς όλο και περισσότεροι χωρι-
κοί ακολουθούν την πορεία. Μια παρέα παιδιών, εκπαιδευόμενα
κλεφτρόνια, επωφελούνται από τον συνωστισμό και ψαχουλεύ-
ουν με βρόμικα δάχτυλα. Είναι πολύ μικρά για να είναι καλά σ'
αυτό και οι άνδρες της Ασφάλειας επεμβαίνουν άμεσα. Τα παιδιά
συνήθως τιμωρούνται παραδειγματικά (τους βάζουν τα χέρια και
τα πόδια μέσα στις τρύπες μιας ξύλινης κατασκευής και τ' αφή-
νουν σε κοινή θέα) ή στέλνονται στην απομόνωση σε ένα μακρινό
φυλάκιο. Όμως οι αστυνομικοί θέλουν να δουν την Πρώτη Παρα-
σκευή. Έτσι, αφού δίνουν ένα χέρι ξύλο στους «αρχηγούς», τους
αφήνουν να φύγουν. *Ψήγματα οίκτου.*

Μια ελαφριά πίεση στη μέση μου με κάνει να στρίψω ενστι-
κτωδώς. Αρπάζω το χέρι που κάνει την ανοησία να με κλέψει και
το σφίγγω δυνατά. Έτσι ο μικρός διαβολάκος δε θα μπορεί να το
βάλει στα πόδια. Αλλά αντί για ένα ισχνό παιδί, βρίσκομαι απένα-

ντι σε ένα ειρωνικό, χαμογελαστό πρόσωπο.

Ο Κίλορν Γουόρεν. Μαθητευόμενος ψαράς, ορφανό πολέμου και ίσως ο μόνος αληθινός φίλος μου. Συνηθίζαμε να παίζουμε ξύλο όταν ήμασταν παιδιά, αλλά τώρα που μεγαλώσαμε, προσπαθώ ν' αποφύγω τους καβγάδες. Βλέπετε, με περνάει και τριάντα πόντους στο ύψος. Όλο και σε κάτι θα του χρησιμεύει, υποθέτω. Για να φτάνει τα ψηλά ράφια, για παράδειγμα.

«Έχεις γίνει γρήγορη» λέει γελαστός, καθώς ελευθερώνεται από τη λαβή μου.

«Η εσύ έχεις γίνει πιο αργός».

Με κοιτάζει με ύφος δήθεν αγανακτισμένο και αρπάζει το μήλο από το χέρι μου.

«Περιμένουμε την Γκίζα;» ρωτάει, δαγκώνοντας το φρούτο.

«Έχει φύλλο πορείας για σήμερα. Δουλεύει».

«Ας πηγαίνουμε τότε. Δε θα θέλεις να χάσεις το θέαμα».

«Και θα ήταν αληθινή τραγωδία».

«Τς, τς, Μάρε» λέει πειρακτικά. «Υποτίθεται ότι θα έχει πλάκα».

«Υποτίθεται ότι θα είναι μια προειδοποίηση, ανόητε».

Όμως προχωρά ήδη με μεγάλα βήματα, κι εγώ αναγκάζομαι να τρέχω για να τον προλάβω. Παλαντζάρει μια από δω και μια από κει, έτοιμος να πέσει κάτω. *Θαλασσινά ποδάρια*, τα λέει, αν και δεν έχει ξανοιχτεί ποτέ στο πέλαγο. Μάλλον οι πολλές ώρες που έχει περάσει στο ψαροκάικο του αφεντικού του, έστω και στο ποτάμι, του άφησαν το κουσούρι.

Όπως ο μπαμπάς μου, ο πατέρας του Κίλορν πήγε στον πόλεμο. Όμως ενώ ο δικός μου ήρθε πίσω με ένα πόδι κομμένο και με ένα πνευμόνι, ο κύριος Γουόρεν γύρισε μέσα σε ένα κουτί παπουτσιών. Ύστερα από αυτό, η μητέρα του Κίλορν έφυγε και άφησε τον μικρό της γιο να τα βγάλει πέρα μόνος του. Λιμοκτονούσε

σχεδόν, αλλά κατά κάποιον τρόπο συνέχισε να παλεύει μαζί μου. Τον τάζα, λοιπόν, για να μην κλοτσάω έναν σάκο κόκαλα, και τώρα, δέκα χρόνια μετά, να τος. Τουλάχιστον είναι μαθητευόμενος και δεν θα πάει στον πόλεμο.

Φτάνουμε στα ριζά του λόφου, όπου το πλήθος είναι πιο πυκνό, σπρώχνει και σκουντάει από όλες τις μεριές. Η συμμετοχή στην Πρώτη Παρασκευή είναι υποχρεωτική, εκτός κι αν είσαι, όπως η αδελφή μου, «σημαντικός εργάτης». Λες και το να κεντάς μεταξωτά είναι σημαντικό. Όμως οι Ασημένιοι λατρεύουν τα μεταξωτά, σωστά; Ακόμα και οι άνδρες της Ασφάλειας, κάποιοι από αυτούς τέλος πάντων, μπορούν δωροδοκηθούν με κάποια κομμάτια, ραμμένα από την αδελφή μου. Όχι ότι ξέρω κάτι συγκεκριμένο, δηλαδή.

Οι σκιές γύρω μας πυκνώνουν, καθώς ανεβαίνουμε τα πέτρινα σκαλιά προς την κορφή του λόφου. Ο Κίλορν τα ανεβαίνει δυο δυο, με αποτέλεσμα να μένω πίσω. Σταματάει ωστόσο και με περιμένει. Χαμογελάει ειρωνικά και σπρώχνει μια ξεθωριασμένη κοκκινωπή μπούκλα από τα πράσινα μάτια του.

«Καμιά φορά ξεχνώ ότι έχεις παιδικά πόδια».

«Καλύτερα από το να έχω παιδικό μυαλό» λέω απότομα, ενώ του δίνω ένα ελαφρύ μπάτσο στο μάγουλο καθώς τον προσπερνώ. Το γέλιο του με ακολουθεί στα σκαλιά.

«Είσαι πιο στριμμένη απ' ό,τι συνήθως».

«Απλώς, μισώ αυτά τα πράγματα».

«Το ξέρω» μουρμουρίζει σοβαρά για μια φορά.

Και τότε βρισκόμαστε μέσα στην αρένα, ενώ ο ήλιος λάμπει καυτός από πάνω μας. Η αρένα, που φτιάχτηκε πριν από δέκα χρόνια, είναι σίγουρα η μεγαλύτερη κατασκευή στα Ξυλόβαθρα. Δε συγκρίνεται βέβαια με τις τεράστιες αρένες των πόλεων, παρ' όλα αυτά, οι ψηλές ατσάλινες τοξοειδείς ασπίδες, τα χιλιάδες μέ-

τρα του μετόν, είναι αρκετά για να κάνουν μια χωριατοπούλα να κρατήσει την ανάσα της.

Οι άνδρες της Ασφάλειας είναι παντού· οι μαύρες και ασημένιες στολές τους ξεχωρίζουν στο πλήθος. Είναι η Πρώτη Παρασκευή και ανυπομονούν να παρακολουθήσουν τα δρώμενα. Κρατούν μακριά τουφέκια ή πιστόλια, αν και δεν τα χρειάζονται. Ως συνήθως, είναι Ασημένιοι, και οι Ασημένιοι δεν έχουν τίποτα να φοβηθούν από εμάς τους Κόκκινους. Όλοι το γνωρίζουν αυτό. Δεν είμαστε όμοιοί τους, παρότι δεν το αντιλαμβάνεται κάποιος όταν μας κοιτάζει. Το μόνο που μας ξεχωρίζει, εξωτερικά τουλάχιστον, είναι ότι στέκονται με το σώμα στητό. Οι δικές μας πλάτες είναι σκυφτές από τη δουλειά, τη χωρίς αντίκρισμα ελπίδα και την αναπόφευκτη απογοήτευση για τη μοίρα που μας έλαχε στη ζωή.

Μέσα στην ανοιχτή αρένα κάνει τόση ζέστη όσο και έξω, και ο Κίλορν, πάντα σε εγρήγορση, με οδηγεί σε κάποια σκιά. Δεν υπάρχουν καθίσματα εκεί, απλώς πάγκοι από τσιμέντο, αλλά οι λιγοστοί ευγενείς Ασημένιοι από πάνω απολαμβάνουν δροσερά, άνετα θεωρεία. Εκεί έχουν ποτά, φαγητά, ακόμα και πάγο μες στο κατακαλόκαιρο, καρέκλες με μαξιλάρια, ηλεκτρικά φώτα και άλλες ανέσεις που δε θα απολαύσω ποτέ. Οι Ασημένιοι δε δίνουν σημασία σε τίποτε από αυτά και παραπονιούνται για τις «άθλιες συνθήκες». Θα τους δείξω εγώ τι σημαίνει άθλια συνθήκη, αν μου δοθεί ποτέ η ευκαιρία. Εμείς το μόνο που έχουμε είναι σκληροί πάγκοι και μερικές βιντεοθόνες που τσιτσιρίζουν, και είναι τόσο φαιτεινές και θορυβώδεις που δεν αντέχονται.

«Βάζω στοίχημα ένα μεροκάματο ότι θα υπάρχει κάποιος χεροδύναμος σήμερα» λέει ο Κίλορν, πετώντας το κουκούτσι του μήλου του στην παλαιίστρα.

«Όχι στοιχήματα» του λέω. Πολλοί Κόκκινοι στοιχηματίζουν στους αγώνες τα λεφτά που έχουν κερδίσει από τη δουλειά τους,

ελπίζοντας να πάρουν μερικά ψιλά ακόμα που θα τους βοηθήσουν να τη βγάλουν άλλη μια βδομάδα. Όχι όμως εγώ, ούτε ο Κίλορν. Είναι πιο εύκολο να κόψεις το πουγκί αυτού που βάζει τα στοιχήματα παρά να προσπαθήσεις να κερδίσεις απ' αυτά. «Δεν πρέπει να σπαταλάς έτσι τα λεφτά σου».

«Δεν είναι σπατάλη αν αποδειχθεί ότι έχω δίκιο. Πάντα ένας χεροδύναμος νικάει κάποιον».

Οι χεροδύναμοι συνήθως τα καταφέρνουν τουλάχιστον στους μισούς αγώνες, αφού οι ικανότητές τους ταιριάζουν καλύτερα στην αρένα από κάθε άλλου Ασημένιου. Φαίνεται ότι το διασκεδάζουν, όταν χρησιμοποιούν την υπεράνθρωπη δύναμή τους για να πετάνε τους άλλους μαχητές ένα γύρω σαν πάνινες κούκλες.

«Τι λες για εκείνον εκεί;» ρωτώ, έχοντας στο μυαλό μου τους Ασημένιους που θα έκαναν σε λίγο την εμφάνισή τους. Τηλεπαθητικοί, γρήγοροι, υδροφόροι, πρασινοφόροι, σκληρόπετσοι – όλοι τους τρομεροί στην όψη.

«Δεν είμαι σίγουρος. Ελπίζω σε κάτι καλό. Να διασκεδάσω λιγάκι»

Ο Κίλορν κι εγώ δε βλέπουμε τους Άθλους της Πρώτης Παρασκευής με τα ίδια μάτια. Για μένα, το να παρακολουθώ δύο αθλητές να ξεσχίζουν ο ένας τον άλλο δεν είναι διασκεδαστικό, αλλά ο Κίλορν το λατρεύει. *Άσ' τους να φαγωθούν μεταξύ τους, λέει. Δεν είναι δικοί μας.*

Δεν καταλαβαίνει για ποιο λόγο γίνονται οι Άθλοι. Δεν πρόκειται για ξενιοαστη διασκέδαση, με σκοπό να δώσει στους Κόκκινους μια ανάπαυλα από την κουραστική δουλειά. Είναι ένα μελετημένο, ψυχρό μήνυμα ότι μόνο οι Ασημένιοι μπορούν να μάχονται στην αρένα, επειδή μόνο οι Ασημένιοι μπορούν να *επιβιώσουν* στην αρένα. Αγώνίζονται για να μας δείξουν τη δύναμη και την εξουσία τους. *Δεν είστε σαν κι εμάς. Εμείς είμαστε καλύτε-*

ροι από σας. *Είμαστε θεοί.* Αυτό είναι γραμμένο σε κάθε υπεράνθρωπο χτύπημα που δίνουν οι μαχητές.

Κι έχουν απόλυτο δίκιο. Τον περασμένο μήνα παρακολούθησα έναν γρήγορο να παλεύει με έναν τηλεπαθητικό και, παρότι ο γρήγορος μπορούσε να κινηθεί ταχύτερα απ' όσο μπορεί να δει το μάτι, ο τηλεπαθητικός τον σταμάτησε επιτόπου. Με τη δύναμη του νου του, σήκωσε τον αντίπαλό του από το έδαφος. Ο γρήγορος άρχισε να πνίγεται. Νομίζω ότι ο τηλεπαθητικός είχε εφαρμόσει μια αόρατη λαβή στον λαιμό του. Όταν το πρόσωπο του γρήγορου μελάνιασε, σταμάτησαν τον αγώνα. Ο Κίλορν ζητωκραύγασε. Είχε στοιχηματίσει στον τηλεπαθητικό.

«Κυρίες και κύριοι, Ασημένιοι και Κόκκινοι, καλωσορίσατε στην Πρώτη Παρασκευή, στους Άθλους του Αυγούστου». Η φωνή τού εκφωνητή αντηχεί σε όλη την αρένα και μεγαθύνεται πάνω στους τοίχους. Ακούγεται βαριεστημένος, ως συνήθως, και δεν τον κατηγορώ.

Κάποτε, οι Άθλοι δεν ήταν αγώνες, αλλά εκτελέσεις. Μετάφεραν αιχμαλώτους και εχθρούς του κράτους στο Αρχαίον, την πρωτεύουσα, και τους σκότωναν μπροστά σε ένα πλήθος Ασημένιων. Νομίζω ότι αυτό το θέαμα άρεσε στους Ασημένιους, κι έτσι άρχισαν οι αγώνες. Όχι για να σκοτώνουν, αλλά για να διασκεδάζουν. Ύστερα τους είπαν Άθλους, και διαδόθηκαν σε πολλές πόλεις, σε διαφορετικές αρένες και διαφορετικά κοινά. Τελικά, οι Κόκκινοι πήραν την άδεια να τους παρακολουθούν στριμωγμένοι σε φτηνές θέσεις. Οι Ασημένιοι δεν άργησαν να χτίσουν αρένες παντού, ακόμα και σε χωριά όπως τα Ξυλόβαθρα, και η συμμετοχή, που κάποτε ήταν δώρο, έγινε υποχρεωτική κατάρα. Ο αδελφός μου ο Σέιντ λέει ότι αυτό έγινε επειδή οι αρένες στις πόλεις έδειξαν ότι η εγκληματικότητα, οι διαφωνίες, ακόμα και κάποιες επαναστατικές πράξεις των Κόκκινων, μειώθηκαν. Τώρα οι Ασημένιοι δε

χρειάζεται να χρησιμοποιούν την εκτέλεση ή τις λεγεώνες ή ακόμα και την Ασφάλεια για να διατηρούν την ειρήνη. Δύο μαχητές μπορούν να μας τρομάξουν το ίδιο εύκολα.

Σήμερα, δύο από αυτούς ετοιμάζονται να φέρουν σε πέρας αυτή τη δουλειά. Ο πρώτος που θα βγει στη λευκή άμμο αναγγέλλεται ως Κάντος Κάρος, ένας Ασημένιος από τον Όρμο του Λιμανιού, στα ανατολικά. Η βιντεοθόνη δείχνει καθαρά την εικόνα του μαχητή και δε χρειάζεται να μου πει κανείς ότι είναι ένας χεροδύναμος. Τα χέρια του μοιάζουν με κορμούς δέντρου, που το διατρέχουν χοντρές φλέβες σαν σχοινιά. Όταν χαμογελά, βλέπω ότι τα δόντια του είτε λείπουν είτε είναι σπασμένα. Ίσως δεν τα πήγαινε καλά με την οδοντόβουρτσά του όταν ήταν μεγάλο αγόρι πια.

Δίπλα μου, ο Κίλhorn ζητωκραυγάζει και οι άλλοι χωρικοί ουρλιάζουν μαζί του. Ένας άνδρας της Ασφάλειας πετάει ένα καρβέλι ψωμί στους φωνακλάδες για τον θόρυβο που κάνουν. Αριστερά μου, ένας άλλος δίνει σε ένα παιδί που στριγγλίζει ένα κατακίτρινο κομμάτι χαρτί. Ένα χαρτί για επιπλέον μερίδιο στο ηλεκτρικό ρεύμα. Κι όλα αυτά για να μας κάνουν να ζητωκραυγάζουμε πιο πολύ, για να μας κάνουν να ουρλιάζουμε, για να μας κάνουν να παρακολουθούμε, έστω κι αν δεν το θέλουμε.

«Ωραία, κάντε τον να σας ακούσει!» λέει ο εκφωνητής, πασχίζοντας να βάλει όσο περισσότερο ενθουσιασμό μπορεί στη φωνή του. «Και τώρα υποδεχτείτε τον αντίπαλό του που έρχεται κατευθείαν από την πρωτεύουσα, τον Σαμψών Μεράντους».

Ο άλλος μαχητής φαντάζει άχρωμος και αδύναμος δίπλα σ' εκείνο τον ανθρώπινο όγκο από μυς, αλλά η γαλάζια, ατσάλινη πανοπλία του είναι ωραία, καλογυαλισμένη και αστραφτερή. Μάλλον είναι ο δεύτερος γιος ενός δεύτερου γιου που προσπαθεί να αποκτήσει φήμη στην αρένα. Παρότι θα έπρεπε να είναι

φοβισμένος, φαίνεται παράξενα ήρεμος.

Το επίθετό του μου φαίνεται γνωστό, αλλά αυτό είναι κάτι συνηθισμένο. Πολλοί Ασημένιοι ανήκουν σε διάσημες οικογένειες, που λέγονται οίκοι, με δεκάδες μέλη. Η οικογένεια που διαφεντεύει την περιοχή μας, τη Μεγάλη Κουιάδα, ανήκει στον Οίκο Βέλε. Δεν έχω δει στη ζωή μου τον κυβερνήτη Βέλε. Δεν επισκέπτεται την περιοχή πάνω από μία ή δύο φορές τον χρόνο, αλλά και τότε ποτέ δε σταματά για να μπει σε ένα Κόκκινο χωριό σαν το δικό μου. Είδα το ποταμόπλοιο του μια φορά, ένα αστραφτερό πράγμα με πράσινες και χρυσαφίες παντιέρες. Είναι πρασινοφόρος, και όταν περνά, τα δέντρα στην όχθη ανθίζουν και λουλούδια ξεπετιούνται από τη γη. Το θεώρησα υπέροχο, ώσπου ένα από τα μεγαλύτερα αγόρια πέταξε πέτρες στο πλοίο. Οι πέτρες έπεσαν στο ποτάμι χωρίς να κάνουν ζημιά. Πάντως το παιδί το βασάνισαν: σε μια προσαρμοζόμενη ξύλινη κατασκευή, του πέρασαν τα χέρια και τα πόδια σε τρύπες και το άφησαν εκτεθειμένο δημόσια, σαν να ήταν κανένας εγκληματίας.

«Σίγουρα θα νικήσει ο χεροδύναμος».

Ο Κίλορν κοιτάζει συνοφρυωμένος τον μικροκαμωμένο μαχητή. «Πού το ξέρεις; Ποια είναι η δύναμη του Σαμψών;»

«Ποιος νοιάζεται, αφού σίγουρα θα χάσει» λέω πειρακτικά και βολεύομαι για να παρακολουθήσω.

Το συνηθισμένο κάλεσμα αντηχεί στην αρένα. Πολλοί σηκώνονται όρθιοι, ανυπομονώντας να δουν τον αγώνα, αλλά εγώ παραμένω καθιστή, σε μια σιωπηλή διαμαρτυρία. Όσο ήρεμη κι αν φαίνομαι, μέσα μου βράζω από οργή. Οργή και ζήλια. *Εμείς είμαστε θεοί*, αντηχεί στο κεφάλι μου.

«Μαχητές, πάρτε θέσεις».

Εκείνοι παίρνουν θέση στις δυο πλευρές της αρένας. Πυροβόλα όπλα δεν επιτρέπονται σε αυτούς τους αγώνες, έτσι ο Κάντος

βγάξει ένα κοντό, πλατύ ξίφος. Αμφιβάλλω αν θα το χρειαστεί. Ο Σαμψών δεν εμφανίζει κανένα όπλο, μόνο στριφογυρίζει τα χέρια του στο πλάι.

Ένα σιγανό μουρμουρητό διατρέχει την αρένα. *Μισώ αυτό το μέρος.* Ο ήχος κάνει τα δόντια και τα κόκαλά μου να δονούνται, να τρέμουν σε τέτοιο βαθμό που νομίζω ότι κάτι θα σπάσει. Τελειώνει απότομα με ένα χαρούμενο κουδούνισμα. *Αρχίζει.* Εκπνέω.

Από την αρχή μοιάζει με λουτρό αίματος. Ο Κάντος ορμάει σαν ταύρος, τινάζοντας άμμο στο πέραςμά του. Ο Σαμψών προσπαθεί να αποφύγει τον Κάντος και με μια γρήγορη κίνηση γλιστράει γύρω από τον Ασημένιο. Όμως ο χεροδύναμος είναι ταχύς. Αρπάζει το πόδι του Σαμψών και τον πετάει στο κέντρο της αρένας σαν να είναι πούπουλο. Οι ζητωκραυγές που ακολουθούν καλύπτουν το μουγκρητό του πόνου του, καθώς πέφτει πάνω στον τσιμεντένιο τοίχο, αλλά είναι γραμμένος στο πρόσωπό του. Προτού προλάβει να σηκωθεί, ο Κάντος βρίσκεται από πάνω του και τον σηκώνει ψηλά. Ύστερα τον πετάει στην άμμο σαν ένα σωρό που μόνο σπασμένα κόκαλα μπορεί να είναι, αλλά με κάποιον τρόπο ο Σαμψών σηκώνεται πάλι.

«Σάκος του μποξ είναι;» γελάει ο Κίλορν. «Ας είναι κι έτσι, Κάντος!»

Ο Κίλορν δε νοιάζεται για ένα καρβέλι ψωμί ή για λίγη επιπλέον ώρα ηλεκτρικού ρεύματος. Δε ζητωκραυγάζει γι' αυτό. Επιθυμεί ειλικρινά να δει αίμα. Ασημένιο αίμα. *Ασημένιο αίμα* να λεκιάζει την αρένα. Δεν έχει σημασία που το αίμα αυτό μας ξεχωρίζει από εκείνους, ότι είναι αυτό που δεν μπορούμε να γίνουμε, αυτό που θα θέλαμε να γίνουμε. Απλώς επιθυμεί να το δει και κοροϊδεύει τον εαυτό του όταν σκέφτεται ότι είναι στ' αλήθεια άνθρωποι, ότι μπορεί να τραυματιστούν και να ηττηθούν. Όμως εγώ ξέρω καλά ότι το αίμα τους είναι απειλή, μια προειδοποίηση, μια υπόσχεση.

Δεν είμαστε ίδιοι και δεν θα γίνουμε ποτέ.

Και δεν απογοητεύεται. Ακόμα κι αυτοί που κάθονται στα θεωρεία, μπορούν να δουν το μεταλλικό, ιριδίζον υγρό που στάζει από το στόμα του Σαμψών. Αντανακλά τον καλοκαιρινό ήλιο σαν υδάτινος καθρέφτης και ζωγραφίζει ένα ποτάμι που κυλάει στον λαιμό και στην πανοπλία του.

Αυτό είναι που ξεχωρίζει πραγματικά τους Ασημένιους από τους Κόκκινους: το χρώμα του αίματός τους. Αυτή η απλή διαφορά όμως τους κάνει δυνατότερους, εξυπνότερους, *καλύτερους* από μας.

Ο Σαμψών φτύνει μπόλικο ασημένιο αίμα στην αρένα. Δέκα μέτρα πιο κει, ο Κάντος σφίγγει τη λαβή του ξίφους του, έτοιμος να εξουδετερώσει τον Σαμψών και να τελειώνει με δαύτον.

«Καημένε ανόητε» μουρμουρίζω. Φαίνεται ότι ο Κίλορν έχει δίκιο. *Δεν είναι τίποτε άλλο από ένας σάκος του μποξ.*

Ο Κάντος βαδίζει στην τριζάτη άμμο, με το σπαθί υψωμένο και φλογισμένα μάτια. Ξάφνου, στα μισά σταματάει, η πανοπλία του κουδουνίζει από το απότομο σταμάτημα. Από το κέντρο της αρένας, ο τραυματισμένος μαχητής προχωρά προς τον Κάντος, με βλέμμα που σπάει κόκαλα.

Ο Σαμψών τινάζει τα δάχτυλά του και ο Κάντος βαδίζει τέλεια συγχρονισμένος με τις κινήσεις του πρώτου. Προχωράει με το στόμα ανοιχτό σαν να είναι κανένας αργόστροφος ή βλάκας. *Σαν να έχει χάσει το μυαλό του.*

Δεν πιστεύω στα μάτια μου.

Νεκρική σιωπή πέφτει στην αρένα καθώς παρακολουθούμε, χωρίς να καταλαβαίνουμε τη σκηνή από κάτω μας. Ακόμα κι ο Κίλορν δεν έχει τίποτα να πει.

«Είναι ψιθυριστής» ψελλίζω.

Δεν έχω ξαναδεί τέτοιο μαχητή στην αρένα – αμφιβάλλω αν

έχει δει κανείς. Οι ψιθυριστές είναι σπάνιοι, επικίνδυνοι και πανίσχυροι, ακόμα και μεταξύ των Ασημένιων, ακόμα και στην *πρωτεύουσα*. Οι φήμες γι' αυτούς ποικίλουν, αλλά έχει να κάνει με κάτι απλό και ανατριχιαστικό: μπορούν να μπουν στο κεφάλι σου, να διαβάσουν τις σκέψεις σου και να *ελέγχουν το μυαλό σου*. Κι αυτό ακριβώς κάνει ο Σαμψών· ο ψίθυρός του έχει διαπεράσει την ασπίδα και τους μυς του Κάντος και έχει μπει στον εγκέφαλό του, όπου δεν υπάρχουν αντιστάσεις.

Ο Κάντος υψώνει το ξίφος με τρεμάμενα χέρια. Προσπαθεί να καταπολεμήσει τη δύναμη του Σαμψών. Αλλά όσο δυνατός κι αν είναι, στο μυαλό του δεν υπάρχει μάχη με τον εχθρό.

Άλλο ένα στρίψιμο του χεριού του Σαμψών και ασημένιο αίμα τινάζεται στην άμμο, καθώς ο Κάντος βυθίζει το ξίφος του στη σάρκα του στομαχιού του πάνω από την πανοπλία του. Κι από δω ψηλά, μπορώ ν' ακούσω τον αρρωστημένο θόρυβο του μετάλλου που σκίζει το κρέας.

Καθώς το αίμα κυλάει από τον Κάντος, πνιχτά βογκητά αντηχούν στον αρένα. Δεν έχουμε ξαναδεί τόσο πολύ αίμα άλλη φορά.

Μπλε φώτα ανάβουν και λούζουν την άμμο με μια απόκοσμη λάμψη, σηματοδοτώντας το τέλος του αγώνα. Ασημένιοι θεραπευτές διασχίζουν την παλαίστρα και ορμούν στον πεσμένο Κάντος. Οι Ασημένιοι υποτίθεται ότι δεν πεθαίνουν εδώ. Οι Ασημένιοι υποτίθεται ότι μάχονται γενναία για να αναδείξουν τις ικανότητές τους, για να δώσουν μια καλή παράσταση – αλλά όχι για να πεθάνουν. Στο κάτω κάτω, δεν είναι Κόκκινοι.

Οι άνδρες της Ασφάλειας κινούνται πιο γρήγορα από κάθε άλλη φορά. Κάποιοι είναι γρήγοροι και τρέχουν μπρος πίσω σαν αστραπή καθώς μας οδηγούν προς την έξοδο. Δεν μας θέλουν εδώ γύρω αν ο Κάντος πεθάνει πάνω στην άμμο. Στο μεταξύ, ο Σαμψών αποχωρεί από την αρένα σαν τιτάνας. Το βλέμμα του πέφτει

στο σώμα του Κάντος και περιμένω να δω ένα απολογητικό ύφος. Αντ' αυτού, το πρόσωπό του είναι ανέκφραστο, ασυγκίνητο και ψυχρό. Ο αγώνας δεν ήταν τίποτα γι' αυτόν. *Εμείς* δεν είμαστε τίποτα γι' αυτόν.

Στο σχολείο μάθαμε για τον κόσμο πριν από μας, για τους αγέλους και τους θεούς που ζούσαν στον ουρανό και κυβερνούσαν τη Γη με καλοσύνη και τρυφερότητα. Κάποιοι λένε ότι αυτά είναι παραμύθια, αλλά εγώ δεν το πιστεύω.

Οι θεοί μας κυβερνούν ακόμα. Έχουν έρθει από τα άστρα. Και δεν είναι πια καλοί.